

Δήμαρχοι εργοδότες – τα «αφεντικά» στις πόλεις

Ριζικές αλλαγές έχουν συντελεστεί τα τελευταία χρόνια στη τοπική αυτοδιοίκηση στη κατεύθυνση τις λειτουργίας τους ως επιχειρηματικές μονάδες. Αυτές έχουν επικυρωθεί με μια σειρά νόμους και νομοθετήματα, όπως «Πολιτεία», «Καποδίστριας», το νέο αναπτυξιακό πρόγραμμα «Θησέας», έως και το τελευταίο για τις συμπράξεις δημόσιου – ιδιωτικού τομέα και τον νέο Δημοτικό και Κοινοτικό Κώδικα.

Ταυτόχρονα νέες αρμοδιότητες μεταφέρονται από το κεντρικό κράτος στους ΟΤΑ, που με τη σειρά τους εκχωρούνται είτε στις δημοτικές επιχειρήσεις είτε απευθείας στους ιδιώτες. Παράλληλα έχουμε εφαρμογή δεκάδων προγραμμάτων από τη Ε.Ε. Ο.Α.Ε.Δ κ.α. με μεσαιωνικές συμβάσεις, εφαρμογή της μερικής απασχόλησης κ.τ.λ.

Όλα αυτά έχουν καθοριστικά επιδράσει και θα επιδράσουν ακόμη περισσότερο και στις εργασιακές σχέσεις των εργαζομένων στους ΟΤΑ, που επιδεινώνονται δραματικά μέρα με τη μέρα, αλλά και στο σύνολο των εργαζόμενων που διαμένουν στους δήμους.

Ας δούμε για παράδειγμα πως χειρίζονται τις νέες αρμοδιότητες οι δήμαρχοι.

Με νόμο μεταφέρθηκαν από το κράτος και διάφορα ιδρύματα στους δήμους όλοι οι παιδικοί σταθμοί, με τεράστιες ελλείψεις σε προσωπικό και υποδομή. Οι δήμαρχοι για να τους λειτουργήσουν επέβαλαν υπέρογκα τροφεία στους εργαζόμενους γονείς, μεταβίβασαν πολλούς σε δημοτικές επιχειρήσεις και άνοιξαν μια βιομηχανία προσλήψεων με συμβάσεις μίσθωσης έργου δηλαδή βάφτισαν τους εργαζόμενους εργολάβους με καθαρές αποδοχές 400-500 ευρώ τον μήνα και ημερομηνία λήξης, όταν ο μέσος καθαρός μισθός ενός εργαζόμενου σε αυτή την κατηγορία είναι γύρω στα 1100 ευρώ. Το ίδιο έκαναν και στα αθλητικά κέντρα και στάδια, ακόμη και στα πολυδιαφημιζόμενα ΚΕΠ όπου η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων σε αυτά απασχολείται με τέτοιες συμβάσεις. Είναι ζήτημα χρόνου να επιβληθεί και χρηματικό τέλος πέρα από τα παράβολα για τις υπηρεσίες τους στους πολίτες.

Είναι φανερό πως το επόμενο βήμα που θα κάνουν οι δήμαρχοι με τις δυνατότητες που τους δίνει ο νέος Κώδικας Δήμων και Κοινοτήτων ***θα είναι η μετατροπή όλων αυτών των υπηρεσιών σε «κοινοφελείς» δημοτικές επιχειρήσεις*** όπως θέλουν να τις λένε ***ώστε να ολοκληρωθεί το σχέδιο της πλήρης εμπορευματοποίησης και σε τομείς κοινωνικής πρόνοιας και ταυτόχρονα αποδομησης της προηγούμενης εργασιακής κατάστασης.***

Με την πλήρη εμπορευματοποίηση των υπηρεσιών των δήμων είναι φυσικό επόμενο οι δήμαρχοι και τα δημοτικά συμβούλια να λειτουργούν σαν εκμεταλλευτές εργοδότες απέναντι στους εργαζόμενους, όχι μόνο σε αυτούς που παράγουν τα έργα και τις υπηρεσίες στο δήμο, αλλά και συνολικά απέναντι στους εργαζόμενους της πόλης.

Η μετατροπή των δήμων σε επιχειρήσεις μέσω των αναδιαρθρώσεων που συντελούνται από τις πολιτικές όλων των κυβερνήσεων την τελευταία 20ετία, με την αгаστή συνεργασία των δήμαρχων όλου του κοινοβουλευτικού πολιτικού φάσματος, έχει μετατρέψει και τους ίδιους σε «αφεντικά» με όλη την σημασία της λέξης.

Από αυτόν τον κανόνα όσο και να αυταπατώνται μερικοί δεν ξεφεύγει κανείς, διότι είναι έτσι δομημένο το σύστημα πλέον που και διαφορετικές προθέσεις να έχει κάποιος δεν μπορεί να λειτουργήσει διαφορετικά.

Δήμαρχοι εργοδότες, αφεντικά λοιπόν που θέλουν να πληρώνουν φτηνά το εργατούπαλληλικό προσωπικό και να το έχουν σε πλήρη πολιτική εξάρτηση και ομηρία.

Διπλό το κέρδος σε αυτόν τον κύκλο εκμετάλλευσης.

Κέρδος οικονομικό-πολιτικό, «*απασχολώ πολλούς με εναλλαγή και με σχέση ομηρίας και με τα μισά λεφτά*». Αυτή την «Εργασιακή πολιτική» εφαρμόζουν κατά κόρο σαν τους ποιο στυγνούς εκμεταλλευτές στη πλειονότητα των δήμων .

Μη μας φαίνεται παράξενο που οι περισσότεροι δήμαρχοι με υψηλά εκλογικά ποσοστά και εδραιωμένη κυριαρχία στηρίζονται ακριβώς σε μια τέτοια πολιτική.

Για παράδειγμα ***υπάρχουν δήμαρχοι που στο διάστημα μιας τετραετίας έχουν απασχολήσει για κάποιο διάστημα με τη μια η την άλλη τέτοιου είδους σχέση εργασίας πάνω από τον μισό οικονομικά ενεργό πληθυσμό της περιοχής τους.***

Είναι φανερό λοιπόν πως διαμορφώνουν ψηφοφόρους- πελάτες εκμεταλλευόμενοι το κύριο πρόβλημα σήμερα της ανεργίας αλλά και την ελπίδα που έχει κάθε εργαζόμενος να δουλέψει στο δήμο σε σχέση με την εργασιακή ζούγκλα που υπάρχει έξω. Στο 60% των ΟΤΑ η επίσημη ανεργία ξεπερνάει το 10% και φτάνει έως και 40%.

Η μόνη ουσιαστική ανακύκλωση που κάνουν οι δήμαρχοι σήμερα είναι αυτή των εργαζόμενων.

Στους **1000** και πλέον **ΟΤΑ** παράλληλα με τους **65000 μόνιμους και αόριστου χρόνου** εργαζόμενους , τους **25000 στις δημοτικές επιχειρήσεις**, υπολογίζετε ότι στα πλαίσια μιας τετραετίας απασχολούνται και πάνω από **100000 με διάφορες συμβάσεις ορισμένου χρόνου, μίσθωσης έργου κ.τ.λ.** Υπάρχουν εκατοντάδες δήμοι που η αναλογία μόνιμου ή αόριστου χρόνου προσωπικού σε σχέση με τους διαφόρων ειδών συμβασιούχους, φτάνει έως το ένας προς πέντε και περισσότερο π.χ. Μαρούσι Αττικής 120-700 , θερμή Θεσσαλονίκης 70-350 και πάει λέγοντας.

Μόνο το τελευταίο διάστημα στο 2006 έχουν προστεθεί πάνω από 13000 προσλήψεις μίσθωσης έργου σε μια σειρά υπηρεσίες των ΟΤΑ που έρχονται να επιδεινώσουν ακόμη περισσότερο το ήδη γκρίζο τοπίο των σχέσεων εργασίας στους δήμους και τα Ν.Π.Δ.Δ και Ι.Δ. με εργαζόμενους που ανακυκλώνονται συνεχώς. Μόνο στο δήμο Αθήνας το καλοκαίρι τώρα πριν τις εκλογές υπολογίζεται ότι έχουν προσλάβει γύρω στις 2000.

Με αυτή την ελπίδα που ξέρουν και την «πουλάν» καλά, εκβιάζουνε οποιαδήποτε σύμβαση ακόμη και απλήρωτη εργασία. ***Επόμενο είναι με αυτό τον τρόπο οι ποιο ισχυροί εκλογικοί μηχανισμοί των δημάρχων να γίνονται οι στρατιές συμβασιούχων και ανέργων.***

Εξάλλου μη ξεχνάμε πως και με την ελπίδα τακτοποίησης των 300000 συμβασιούχων η Ν.Δ κέρδισε τις εκλογές σε κεντρικό επίπεδο.

Σε αυτή τη λογική οι δήμαρχοι επιχειρηματίες αντιμετωπίζουν και τους Δημότες σαν πελάτες, που πρέπει να πληρώνουν και να ξανά πληρώνουν ακριβά τις υπηρεσίες και τα έργα που προσφέρονται.

Να πουλάνε ακριβά με τις συνεχείς αυξήσεις των ανταποδοτικών τελών, τα υπέρογκα τροφεία στους παιδικούς σταθμούς που ξεκινάνε από 100 έως τα 300 ευρώ ,τα υπερτιμολογημένα έργα και εργολαβίες που γίνονται μέσω τοκογλυφικών δανεισμών από τις τράπεζες και περνάνε το κόστος φυσικά στους δημότες και μια σειρά αλλά.

Βασική επιδίωξη είναι το κέρδος, να βγει χρήμα από τις δουλείες που πρέπει να μοιραστεί σε φίλους εργολάβους , προμηθευτές, τράπεζες, και ενίοτε «κουμπάρους», να διευρύνετε έτσι και ο κύκλος των εργασιών και υπηρεσιών με επίκεντρο πάντα το κέρδος όλων αυτών. Αυτό ονομάζεται κυρίως αναπτυξιακή πολιτική στην τοπική αυτοδιοίκηση.

Οι δήμοι σήμερα είναι οι μεγαλύτερες επιχειρησιακές- επιχειρηματικές μονάδες στη συντριπτική πλειοψηφία των περιοχών, όχι μόνο από την άποψη του προσωπικού που απασχολούν αλλά και από τον όγκο των οικονομικών μεγεθών που διαχειρίζονται. Έχει ενδιαφέρον να παρακολουθήσει κανείς τους προϋπολογισμούς των δήμων, την κατανομή και διάθεση των τεράστιων κονδυλίων.

Από αυτή την άποψη οι δήμαρχοι είναι ταυτόχρονα και οι μεγαλύτεροι εργοδότες στις πόλεις τους, όπου με την πολιτική που ασκούν είτε άμεσα είτε εμμέσως σε όλα

τα επίπεδα, επιδρούν καθοριστικά στην όλη λειτουργία, αναπαραγωγή και κερδοφορία του κεφαλαίου, των συμφερόντων του στη περιοχή και αυτό σε βάρος των πραγματικών συμφερόντων των εργαζόμενων λαϊκών στρωμάτων.

Συνεκτιμώντας και βαθαινοντας συνεχώς σε όσα παραπάνω αναφέρονται θα πρέπει η ριζοσπαστική αριστερά σήμερα να αποφύγει τις αυταπάτες που χρόνια εκβράζονταν και εκφράζονται σε διάφορα ρεύματα της αριστεράς για το χαρακτήρα και το ρόλο της «τοπικής αυτοδιοίκησης», δημάρχων και δημοτικών συμβούλων. Να φέρει στο κέντρο της παρέμβασης της στους δήμους και τις γειτονίες όχι γενικά ζητήματα πόλης, πολιτών ή κατοίκων αλλά τα ζητήματα της εργασίας απ' όλες τους τις πλευρές και άρρηκτα συνδεδεμένα, αλληλοεπηρεαζόμενα και αλληλοτροφοδοτούμενα με τα ζητήματα του εργατικού κινήματος.

29-9-2006
Νίκος Αδαμόπουλος